

Vilkas

slaptingas žvėriškas gyvenimo būdas traukė suvalkiečio Petro Dabrišiaus dėmesį. Kita priežastis, skatinusi įsigyti ir veisti vilkus – katastrofiška šių žvėrių padėtis Lietuvoje. Pasirodo, kad nuo 1995–2000 m. mūsų miškuose vilkų sumažėjo nuo maždaug 550 iki 100 vienetų. Gauti vilką Ubiškės girininkams nebuvo lengva – iš Rusijos jį parsigabenti nepavyko, o Lietuvoje ir kaimyninėse šalyse „vilkininkų“ žinoma vos vienas kitas. Vis dėlto Kėdainių rajone buvo rasta iš kilpos ištraukta ir su šunimis užauginta vilkė Kleopatra, kurią „Žvėrinčiaus“ įkūrėjai sėkmingai įsigijo ir parsivežė. Susitarę su Kauno zoologijos sodu, Petras su bičiuliais atvežė rujančią vilkę į Kauną ir suleido ją su sode gyvenančiu vilku Šarchanu. Sunku buvę atskirti besilaukiančią Kleopatrą nuo jos draugo ir būsimų vilkiukų tėvo. Vilkiukus ji atsivedė „Žvėrinčiaus“ voljere. Su pilnėjančia Kleopatra Petras Dabrišius bendravo itin draugiškai ir atidžiai, norėdamas pelnyti jos palankumą bei pasitikėjimą. Gimę 5 vilkiukai (4 patelės ir 1 patinėlis), reikalavo dar daugiau priežiūros – juos reikėjo pratinti prie aplinkos, kitų gyvūnų ir žmonių. Augančius vilkus prižiūrėjo, jų sveikata rūpinosi veterinarios tarnyba, maistą jiems ir kitiems „Žvėrinčiaus“ gyventojams parūpino Telšių miškų urėdija.

Nuotraukose dešinėje – Žvėrinčiaus statiniai, informacinės rodyklės

